

Ś. P. JÓZEF DUŻYK

Dn. 11 maja r. 2000 zmarł nieoczekiwanie, na ciężką chorobę serca, dr Józef Dużyk. Odszedł właściwie tak, jak żył. W sposób na zewnątrz niewidoczny, po cichu i dyskretnie, zarazem do końca pracowicie. Nicomal ciągle ukazywały się przecież, w korzystającym chętnie z jego współpracy naszym „Dzienniku Polskim”, jego artykuły o szczególnie mu bliskich polskich związkach duchowych, umysłowo-kulturalnych i literackich z Włochami, w szczególności zaś z Rzymem, gdzie przepracował twórczo osiem lat życia na skromnym stanowisku bibliotekarza, w księgozbiornicy i Stacji naukowej Polskiej Akademii Nauk (a raczej Polskiej Akademii Umiejętności).

Obok znanego powszechnie i cenionego, a wymagającego dziś przedruku przewodnika pt. *W świątyniach Rzymu* [...] z r. 1996 (z miejsca wyczerpany, zasługuje na reedycję!), równie trwałego jak słynny niegdyś *Rzym, jego kościoły i pomniki* ks. W. Smoczyńskiego (wyd. III w 1902, reprint w 1989) — jest on autorem bodaj kilkuset rozsypywanych okolicznościowo artykułów z tego zakresu, dobrze się czytających i rzeczowych, a czekających na rejestrację bibliograficzną oraz częściowo przynajmniej ich udostępnienie w odpowiedzialnym wyborze. Oby możliwie szybko, dopóki są to rzeczy stosunkowo świeże, nie wymagające narastających z czasem, koniecznych rzeczowo uzupełnień.

Odruchowo, lecz celnie określa go żałobny nekrolog naszej Akademii: „wieloletni, ceniony pracownik Biblioteki PAU i PAN, historyk, dyplomowany bibliotekarz, kierownik Działu Zbiorów Specjalnych, członek Rady Naukowej Biblioteki, w latach 1974—1982 pracownik Stacji Naukowej PAN w Rzymie, pisarz i publicysta [...], wysokiej kultury i wrażliwości”. — *Sit Ei terra patria levis*”.